

การป้องกันและจัดการการหกล้มในผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลผู้ใหญ่
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2551

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

การป้องกันและจัดการการหกล้มในผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล (FALL PREVENTION AND MANAGEMENT IN HOSPITALIZED PATIENTS)

ทิพนตร งามกาละ 4937114 RAAN/M

พย.ม. (การพยาบาลผู้ใหญ่)

คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ : ประคอง อินทรสมบัติ, ค.ม. (การบริหารการพยาบาล),
สุปรีดา มั่นคง, Ph. D. (NURSING)

บทคัดย่อ

การหกล้มเป็นปัญหาสำคัญของผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้ป่วยทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมถึงบุคลากรและองค์กร การหกล้มเป็นตัวชี้วัดคุณภาพที่เป็นภาพรวมของโรงพยาบาลในเชิงผลลัพธ์ทางการพยาบาลและส่งเสริมความปลอดภัย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนหลักฐานทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและจัดการการหกล้มในผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล โดยสืบค้นจากแหล่งข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ.2533-2550 เป็นงานวิจัยจำนวน 16 เรื่อง จัดอยู่ในระดับ A 4 เรื่อง ระดับ B 10 เรื่อง และระดับ C 2 เรื่อง

ผลการศึกษา จำแนกเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน คือ 1) การประเมินปัจจัยเสี่ยงต่อการหกล้มประกอบด้วยปัจจัยภายใน ได้แก่ ระดับความรู้สึกตัว ประวัติหกล้ม การเคลื่อนไหว การควบคุมการขับถ่าย การมองเห็น ยาที่ได้รับ เพศ อายุ และปัจจัยภายนอก ได้แก่ พื้นผิวทางเดิน บริเวณที่หกล้ม ช่วงเวลาที่หกล้ม กิจกรรมที่ทำขณะหกล้ม ระยะเวลานอนโรงพยาบาล และปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น การวินิจฉัยโรค จากการทบทวนหลักฐานครั้งนี้พบว่าให้ความสำคัญกับปัจจัยภายในเป็นส่วนใหญ่ การประเมินปัจจัยเสี่ยงต่อการหกล้มมีการใช้เครื่องมือที่เป็นมาตรฐานซึ่ง Morse Fall Scale เป็นเครื่องมือที่ใช้มากที่สุด 2) การบำบัดทางการพยาบาลเพื่อป้องกันและจัดการการหกล้มในผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาลแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ การป้องกันการหกล้มแบบที่มุ่งบำบัดเพียงปัจจัยเดียว ผลการศึกษาพบว่า ไม่สามารถป้องกันและลดอัตราการหกล้มได้ และการป้องกันการหกล้มที่มุ่งบำบัดหลายปัจจัยร่วมกัน ผลการศึกษาพบว่า สามารถป้องกันและลดอัตราการหกล้มได้อย่างมีนัยสำคัญ และ 3) ระบบการประเมินปัจจัยเสี่ยงที่เป็นมาตรฐานในระดับองค์กร เพื่อป้องกันและจัดการการหกล้มในผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า การหกล้มสามารถป้องกันได้ องค์ความรู้ที่ได้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนการป้องกันการหกล้มในผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล และเป็นกรณีศึกษาโดยอาศัยหลักฐานเชิงประจักษ์และก่อให้เกิดประสิทธิผล รวมทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาแนวปฏิบัติในการป้องกันและจัดการการหกล้มในผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล

คำสำคัญ: หกล้ม/ การป้องกันการหกล้ม/ ผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล/ ความปลอดภัยของผู้ป่วย/ การจัดการ

149 หน้า

FALL PREVENTION AND MANAGEMENT IN HOSPITALIZED PATIENTS

TIPANETR NGAMKALA 4937114 RAAN/M

M.N.S. (ADULT NURSING)

THEMATIC PAPER ADVISORS: PRAKONG INTARASOMBAT, M.Ed.
(NURSING ADMINISTRATION), SUPREEDA MONKONG, Ph. D. (NURSING)**ABSTRACT**

Falls are common problems for hospitalized patients and they affect patients both physically and mentally. They also affect health care providers and organizations. Falls are a nursing indicator of a hospital's efficacy in nursing outcomes and safety promotion. A literature review on fall prevention and management of hospitalized patients was the purpose of this study. Sixteen research studies published between 1990 and 2007 were used for quality evaluation. Of the research studies four were classified as having high reliability, ten as having good reliability, and two as being questionable.

The research findings were assigned to three different categories. The first consisted of evaluation of fall risk factors which consisted of intrinsic factors (i.e., mental status, history of falls, mobility, incontinence, visual acuity, medication, gender and age) and extrinsic factors (i.e., floor surface, location of fall, time of fall, activity at time of fall, length of stay) as well as miscellaneous factors such as medical diagnosis. This review emphasized intrinsic factors. Moreover, fall risk assessment featured an implementation of standard tools such as Morse Fall Scale which was the most popular one. The second dealt with nursing interventions for fall prevention and management in hospitalized patients through evidence-based practice and for the establishment of nursing practice guidelines. There were classified into two types: 1) unifactorial interventions in which no prevention or reduction of the fall rate was achieved 2) multifactorial interventions which achieved significant preventions and reduction of the fall rate. The third dealt with the standard of the fall risk assessment system in the organization to prevent and manage falls in hospitalized patients.

The results of this study support the notion that falls are preventable. The knowledge gained from this study could be beneficial for fall prevention and management in hospitalized patients, and for the evidence-based development of clinical practice guides patients.

KEY WORDS: FALLS/ FALL PREVENTION/ HOSPITALIZED PATIENTS/ PATIENT SAFETY/ MANAGEMENT

149 pp.